

Grote kuis in asielcentrum Bevingen

• SINT-TRUIDEN

Tegen de kerst worden de eerste vluchtelingen verwacht in de gebouwen van het vroegere opleidingscentrum van de luchtmacht in Bevingen bij Sint-Truiden. In afwachting hiervan wordt met man en macht gewerkt aan het inrichten van blok 26. Dat wordt als eerste in gebruik genomen om asielzoekers op te vangen. Daarna volgen nog vier blokken die een grondige opknappingsbeurt krijgen.

Gisteren zijn ook de eerste personeelsleden aangekomen die een handje toesteken bij de inrichting. Het zijn zestien gemotiveerde werkkrachten. Ingrid Robberecht (41), gehuwd en kinderverzorgster uit Sint-Truiden, is één van hen. «Ik wil die mensen helpen», vertelt ze. «Stel dat je zelf je eigen land moet verlaten! Dan wil je ook op een fatsoenlijke manier onthaald worden. Vandaag zetten we bedden in elkaar. Morgen monteren we tafels en stoelen. Als het asielcentrum bruikbaar is, hoop ik de kinderen van vluchtelingen

te animeren. Daar kijk ik al naar uit.»

Twaalf uren werken

Haar collega Colette Vanelderen (43), eveneens uit de Trudostad, laat het bureauwerk op het ministerie van Volksgezondheid voor wat het is. «Ik heb me speciaal opgegeven

om te komen werken in het asielcentrum», verklapt ze. «Nu draaien we nog shiften van acht uur, maar éénmaal de vluchtelingen arriveren, kloppen we twaalf uur. We hebben hier nog veel werk voor de boeg voor de deuren definitief opengaan. We moeten alle lokalen nog kuisen.» – LXB

De eerste personeelsleden van het asielcentrum zorgen voor de binneninrichting van de lokalen. Foto Kristien Bollen

Eerste asielzoekers aangekomen

Gisteravond, zo rond 19 uur, zijn de eerste vluchtelingen in het asielcentrum van Bevingen aangekomen. Vanuit Brussel kwamen ze met z'n 21 per bus naar hun nieuwe thuis. De asielzoekers komen uit diverse uithoeken van de wereld, vooral uit landen met een politiek erg onrustig klimaat. Armeniërs, Albanezen, een Bulgaar en een Algerijn, drie Rwandezes, een Turkse familie en enkele Somaliërs lieten hun land voor wat het is en hopen in België niet alleen asiel, maar vooral rust te vinden.

Felicien, een gewezen bankdirecteur, ontvluchtte het woelige Rwanda al in 1994 en kwam via omzwervingen door Zaire en Kenia uiteindelijk in België terecht. «Ik hoop hier politiek asiel te krijgen omdat de regering hier tenminste de mensenrechten respecteren. Mijn familie ben ik uit het oog verloren. Hopelijk kom ik ze ooit terugtegen als ik weer in Rwanda ben. Want als ik kan, ga ik terug. Tot dan kan ik hier tot rust komen. Hier stoppen ze me tenminste niet om de drie maanden in de cel, zonder reden.»

Wat verderop zitten Vardanov Mesrop en Shaboyan Vahan van hun kip met perziken te smullen. Ze zijn Armenië ontvlucht, zonder paspoort. Om per vrachtwagen, via Istanboel in Brussel te geraken betaalden ze elk 1500 dollar of iets meer dan 52 000 frank. «Daar heb ik hard voor moeten werken», zegt Vardanov, in gebrekkig Duits. Hij wacht zijn interview met de Belgische overheid af. En dan ziet hij wel wat er komen zal. Diezelfde afwachting houding neemt ook de Truiense burgemeester, Ludwig Vandenhove aan. Hij betreft wel het feit dat de beslissing om in Bevingen een asielcentrum te vestigen, boven het hoofd van zijn stadsbestuur gebeurde. «Maar vanaf nu gaan we er wel het beste van maken. Ondertussen hebben we al een aantal vergaderingen gehad met de directie van het asielcentrum. En we willen die positieve samenwerking verderzetten. Overigens is er de laatste jaren bij de Truienaren wel een grotere tolerantie ten opzichte van de reeds aanwezige asielzoekers ontstaan. Ik heb er vertrouwen in dat de Truienaren tolerant zullen blijven, ook tegenover de nieuwe vreemdelingen. Maar dat zal wel loslopen.»

Bron: Het Belang van Limburg – 24 december 1998 (Gretel Kerkhofs) Foto: Limbupress